

CARNET D'ART

Hermen Anglada

En el número anterior hem deixat apuntada la fonda impressió que aquest artista genial ha deixat dintre de nostra ànima. L'anàlisi reposat i serè de totes i cada una de les seves obres, referma i avalora la innegable transcendència d'aqueixa manifestació artística, sens que tal ponderació privi d'establir una gradació relativa de valors, selecció inevitable i precisa en tota producció humana. Es aixís com amb res perjudica els mèrits personals de qui ha concebut les grandioses composicions perpetuades en els plafons de *Valencia* i el *Tango de la Corona*; certs abusos de repetició de procediment i de lleugeres incorreccions de forma, tals com la cama incomprendible de l'*Idol*, que,—com deia un amic nostre—sembla un ídol esguerrat, per més toterro que sigui. Però això no vol dir res: també té taques el sol, tot i essent el rei de la vida i de la llum.

Els reventadors i els professionals del tiquí-miquis pretenen regatejar-li al nostre rei la originalitat. Qui ho és, avui, d'original? No's fan miracles. I en el cas d'aquest pintor, les similituds són molt remotes. Holbein és Holbein, i únicament amb les subtilitats lluminoses i amb les delicadeses del color és com el recorda, i encara superant-lo, l'Hermen Anglada.

Nosaltres no sabem que hi hagi qui, millor que ell, s'atreveixi a resoldre les dificultats més entremaliades de la llum multicolor, reunides i apilotades obstinadament damunt de les superbes figures femenines de la segona sala d'exposició del Palau de Belles Arts. *Entre lucas*, per exemple, constitueix la resolució triomfal d'un gran problema llumínic que sols poden obtenir els elegits i els que, amb la obstinació de la fe, són mereixedors del ceptre d'una personalitat suprema.

Sentim no disposar de més espai per a dedicar-lo a l'examen detingut i minucios d'aquesta monumental obra de l'Art pictòric, honra i glòria de l'artista que l'ha creat i del poble que pot comprendre'l i admirar-lo.

En Gimeno

Veus-aquí un home. Però no un home com els altres, insignificant, com ell vol dir-se. *Home*: aixís, sub-ratllat i amb lletra majúscula.

En Gimeno és un cas excepcional de psicologia. Un exemple portentós de voluntat, de fe i de perseverància. I de modestia aguda. En Gimeno pinta d'amagat.

Per què canten les cigales? Perquè sí. Doncs en Gimeno fa com elles: dibuixa i pinta... perquè sí. Com les cigales, també canta a la natura. I ell la canta, obeint a la necessitat espiritual de nodrir-se de bellesa, sotmès al manament imperatiu d'una indiosincrasia senzilla i transparent i a la llei constitutiva del seu temperament d'eterna juvenesa. La vida se la guanya campint i donant capes amb tota la generositat d'un pintor de brocha gorda. Si Pofici li alimenta el cos, l'art i la bellesa li alimenten l'esperit amb exquisides lleminadures per l'istil de les que'n Dalmau, expert i noble, té agrupades a les *Galeríes* del seu nom, a la Porta-ferrissa.

Perquè és precís que consti. Mercès a la col·laboració i també a l'altruisme de l'intel·ligent antiquari, la obra artística del vell Gimeno, gairebé arrencada violentament de la inconsciència infantil del seu autor, pot brillar avui des del lloc que'ls seus mèrits li senyalen, a la davantera dels virtuoses de l'Art, dels que pinten lo que senten.

La *Plaça del Rei*, *L'Estiu*, *Sol d'hivern* i els vells carrers de Barcelona i tantes i tantes notes de dibuix i de color; unes, apuntades depressa, febrosament, mitjançant les hores matinals o del cap-vespre, hores escatimades al descans d'una tasca penosa i rutinaria; altres, que'ns les imaginem pintades amb l'alegría dels dies de festa, santificada amb el treball de l'esperit i el repòs de la matèria; totes elles sincerament recullides del poema infinit de la Natura, amb la ingenuïtat d'un infant i amb la idolatria d'un fanàtic. Aquesta és la síntesi de les 52 obretes exposades.

Felicitem a l'artista Gimeno per la seva important revelació, desitjant-li la reposada i llarga vellesa que's mereix; felicitem al senyor Dalmau per la presentació, com també el felicita, amb L'AVENÇADA, el que sotscriu aquest *Carnet* per l'honra que li cab d'haver estat company de l'al·ludit artista en l'antic Centre d'Aquarelistes de les escales de la Seu.

JOAN LLOPART

NOTES MUSICALS

Palau de la Música Catalana. — Primer, segon i tercer concerts per l'Orquestra Simfònica de Madrid

La acostumada visita de l'Orquestra Simfònica de Madrid pot conceptuar-se de transcendència en la vida musical, puix sempre és desitjada pels veritables *dilettanti*; d'aquest públic que entén i sent les excel·lències del gloriós art diví.

Les qualitats insuperables de l'Orquestra Simfònica són ben conegudes per tots quants estimen la riquesa d'execució; per això és sobradament reputada, i, com deixem dit, la seva estada entre nosaltres pot considerar-se l'aconteixement de major excel·lència en nostra vida musical.

En el primer concert s'anunciaven el poema simfònic de Strauss *Mort i transfiguració*; la *Quinta simfonia*, de Beethoven; una *Suite*, de Bach, y diversos fragments dels *Mestres cantaires*, de Wagner; ademés, hi figuraven dugues primeres audicions: un *Concert en re menor*, de Vivaldi (1680-1793), i un *Nocturn*, de Mozart, deliciosa simfonietta que en altra ocasió i amb diferent títol creiem haverla sentit a Barcelona.

La Simfònica ens ha revelat, en el *Concert en re menor*, la primordial bellesa i substancialitat per al music, i agradable a l'oient. En el poema de Strauss l'orquestra fou novament celebrada, i aixís meteix en la *Quinta simfonia*, del colós de Bonn, admirablement interpretada, brillant, perfecta i delicada, esclatant una gran ovació després de l'*Allegro* i del *Finale*.

El *Nocturn*, la *Suite* i els *Mestres cantaires*, primorosament detallades, precises en ajust, tant fidedignes en la simplicitat del mestre de Salzburg i a la justesa de Bach, amb la abundor temàtica-òrquestral de Wagner, satisfieren força al públic.

En el segon concert, celebrat la nit del dilluns, els musics madrilenys ratllaren a gran alçaria, tributant-se grans demostracions de simpatia especial al seu mestre, Fernández Arbós, per l'interpretació impecable, la escala de matisos saviament recorreguda.

Obrí la vetllada la obertura *Carnaval*, de Dvorach, hermosa pàgina musical de color, moguda i d'elegant factura, orquestrada a la escola de Berlioz, resultant bella sobre tot en la part d'exposició. La suite *Scherezade*, de

Rimsky-Korsakoff, completà la primera part. En la suite hi ha fàrrag de música, i el desenrotlló és de més difícil solució. Decididament no agradà tant com el *Carnaval*, de Dvorach.

La *Sinfonia en mi menor*, de Rachmaninoff, concebuda amb el patró neo-clàssic, no afecta gran uniformitat, en canvi es desenrotlla amb amplitut i claretat estimables, se sostenen bé les idees melòdiques en els temps primer i tercer, però fadiga al final per lo matxacona. No fou acceptada pel públic amb gran entusiasme; no obstant, creiem que si es repeteix despertarà més entusiasme.

Atentament escoltades foren les *Variacions* d'Elgar, obra important, enigmàtica, i que, en efecte té estranyes palpitations de la intimitat; la seva originalitat i ben ordenada successió demostren en el compositor anglès extraordinàries forces creadores. Fou magistralment interpretada per l'orquestra, com alguns fragments de *La condemnaçió de Faust*, de Berlioz.

El tercer concert fou el més concorregut dels tres primers, puix la sala del Palau estava plena. Tal vegada hi contribuï poderosament la *Pastorel·la*, de Beethoven, i el poema simfònic *Dante*, del nostre Enric Granados, la qual obra completa es donava per primera vegada.

S'interpretaren la *Simfonia incompleta*, de Schubert, i les *Travesures de Till Euleispiegel*, essent molt merescuts els aplaudiments.

La segona part l'omplia la *Sexta simfonia*, de Beethoven, oferint el moment culminant de la vetllada *Divina pastoral*. El públic, entusiasmada, premià l'esforç de l'orquestra madrilenya.

El *Dante i sa Divina comedia* no s'adaptan al temperament de l'Enric Granados, tot emoció, delicadesa, melancolia, i, fins a cert punt, tenint en ses obres un xic de feminitat, el desenrotlló de *Dante* és poc espontani, i li resta, naturalment, la unitat deguda. Però, és clar, *Dante* pot inspirar a l'artista de caràcter, i en Granados, amb son talent musical, triomfa una vegada més en els primers orquestrals que captivaren l'auditori. A la Simfònica, en aquest poema, apassionadament concebut, li notarem inseguretat, probablement per falta d'estudi madurat. El relat de *Francesca*, admirable, per la notable Dolores Frau, essent celebrada.

En la *Dança irlandesa*, de Grainger, i en el preludi i mort d'*Isolda*, de Wagner, tornà l'orquestra a esser ovacionada.

Vagin en aquestes breus notes, mentres esperem el *Requiem*, de Mozart, nostres salutacions, ajuntant el nostre aplaudiment als molts rebuts, com a just tribut de l'admiraçió i entusiasme que sent el nostre poble per l'Orquestra Simfònica de Madrid.

S.

—Quina és la bicicleta millor?

—Pregunti-m'ho a mi:

La MARTÍ

Bicicletes a 175 ptes.

PRINCESA, 37

BARCELONA